

ΜΑΡΤΥΡΙΑ - Πέρασαν σχεδόν 40 ημέρες: Κοντά του μάθαμε Χριστό

/ [Επικαιρότητα](#)

Του Αρχιμ. Αλεξίου Γιαννιού, Προισταμένου Ι. Ν. Αγ. Γεωργίου Παπάγου & Μετοχιάρη Ι. Μ. Ταξιάρχων Αστερίου

«καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς.»□1□

Πέρασαν σχεδόν 40 ἡμέρες ἀπὸ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Καστορίας κυροῦ Σεραφεῖμ. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ἡ κατὰ Καστορίαν Ἐκκλησία ἔχασε τὸν ἄγγελό της, τὸ ἐπίγειο θυσιαστήριο τὸν ἀκοίμητο λειτουργό, οἱ ἱερεῖς τὸν διδάσκαλο τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τὸ ποῖμνιο τὸν καλὸ ποιμένα, οἱ

νέοι τὴν χειραγωγία, οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν προστάτη, οἱ πένητες τὸν πλουτιστὴ, οἱ ἐν θλίψεσι τὸν παραμυθοῦντα, οἱ πάντες τὸν πανταχοῦ θερμῶς καὶ ἐν ἀγάπῃ προφθάνοντα, □2□ τὸν ἀπλοῦν καὶ ταπεινὸν τῇ καρδίᾳ Ἐπίσκοπο Σεραφεῖμ. Τὸ τέκνο τῆς «Κυρᾶς τῆς Γοργοῦπηκόου» καὶ λὰτρη τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας.

Τὸν Μακαριστὸ καὶ ἅγιο Μητροπολίτη Καστορίας, τὸν γνώρισα ὡς φοιτητῆς τῆς Θεολογικῆς σχολῆς καὶ νέος διάκονος, στὸν ἱερὸ ναὸ Ἀγ. Νικολάου τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, τὸ ἔτος 1990. Ὡς νέος κληρικός βρήκα στὸ πρόσωπό του, τὸ ὑπόδειγμα τοῦ κληρικοῦ ποὺ «ἐν ἀγάπῃ καὶ ὑπομονῇ πολλῇ» διακονοῦσε τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Τὸν ἱερομόναχο τῆς ἀκριβείας, τὸν φιλάγιο ἱερᾶ, τὸν διακριτικὸ πνευματικὸ ἑκατοντάδων νέων ἀνθρώπων, τὸν ἀληθινὸ πατέρα ὄσων τὸν πλησίαζαν, τὴν ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά τοῦ Χριστοῦ ποὺ δέχονταν τοὺς πάντες. Ὅντως ὁ ναὸς αὐτὸς ἦταν γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πρότυπο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Οἱ ἀγρυπνίες τα σαρανταλείτουργα, οἱ ἐκδηλώσεις, ἡ λειτουργικὴ ζωὴ, προτίστως ὅμως ἡ μορφὴ τοῦ νέου ἱερομονάχου Σεραφεῖμ, ποὺ σὰν πυρφόρο Σεραφεῖμ ἔλαμπε, σαγήνευε τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων, (ὄχι μόνο τῶν ἐνοριτῶν), ἀλλὰ καὶ τῶν πιστῶν ἀδελφῶν ποὺ ἀπ' ὅλο τὸ λεκανοπέδιο ἔρχονταν σ' αὐτὸν.

Πρώτη Ὀκτωβρίου 1996: Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκλέγει τὸν νέο Β' Γραμματέα της, ὡς Ἐπίσκοπο καὶ Μητροπολίτη τῆς ἀκριτικῆς καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Καστορίας, στὴν ἡλικία τῶν 36 μόλις ἐτῶν. Σάββατο 6 Ὀκτωβρίου ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία του ἡμέρα «γεύσεως Πεντηκοστῆς», με τὴν συμμετοχὴ τριάντα τριῶν ἐπισκόπων. Ἡ ἐνθρόνισή του «στὴν ἀρχόντισσα τῆς Μακεδονίας» ὅπως χαρακτηριστικά τὴν ἔλεγε, λαμπρὴ τὴν 17η Νοεμβρίου.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες βρέθηκα κοντά του ὡς κληρικός τῆς ἀκριτικῆς ἐπαρχείας του, ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ ὡς ἓνας ἐκ τῶν πρώτων στενῶν συνεργατῶν του, μαζί με τὸν ἀγγελόμορφο τότε ἀρχιδιάκονό του καὶ νῦν ἄξιο Μητροπολίτη Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. κ. Ἀθανάσιο, ὁμόσκηνος καὶ ὁμοτράπεζός του. Συνήθιζε νὰ μᾶς λέγει ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ κληρικοῦ θὰ πρέπει νὰ εἶναι «ἐπιστολὴ γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη» □3□ καὶ πῶς τὸ ἱερὸ Ἐπισκοπεῖο δὲν ἔχει τοίχους ἀλλὰ τζάμια ὥστε ἡ ζωὴ καὶ ἡ διακονία μας νὰ εἶναι πολὺ προσεκτικὴ στὰ χρόνια αὐτὰ.

Εἶδα τὸν Ἐπίσκοπο Σεραφεῖμ νὰ γίνεται «ὁ λύχνος ἐπὶ τῇ λυχνίᾳ» □4□ νὰ γίνεται «τύπος τοῖς πιστοῖς ἐν πᾶσι». Περιόδευε τὴν ἐπαρχία ὅλη, τουλάχιστον δύο φορές τὸν χρόνο, ὡς λειτουργὸς καὶ κήρυκας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πολλὰ ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς ἀκριτικῆς περιοχῆς εἶχαν πολλές δεκαετίες νὰ δοῦν τὸν ἐπίσκοπό τους καὶ χαίρονταν με τὴν παρουσία του.

Πρώτιστη μέριμνά του νὰ χειροτονίσει νέους κληρικούς ποὺ νὰ διακρίνονται γιὰ

τὴν ἀγάπη τοὺς στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ τέλεση τῆς θείας λειτουργίας ἀπὸ τὸν ἴδιο, γιὰ 24 συναπτὰ ἔτη στὸν μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Πορφύρας, ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς καθημερινῆς τοῦ διακονίας στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως καθημερινὰ ἀναβε πολλές λαμπάδες στὸ κελλί τοῦ καὶ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ ἱεροῦ Ἐπισκοπείου μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἔτσι κι ἑκεῖνος δαπανόνταν καθημερινὰ στὴ διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ τσέπη τοῦ ἦταν πάντα ἄδεια καὶ ὁ ἴδιος ζητιάνευε τὴν ἀγάπη τῶν Καστοριανῶν γιὰ νὰ φτιάξει τοὺς ναοὺς, νὰ ἀγιογραφήσει εἰκόνες, νὰ φτιάξει ἱερὰ σκεύη, νὰ ἀνακουφίσει τοὺς ἀλαλήτους στεναγμούς τῶν ἀναγκεμένων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ.

«Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;»[5]

- Κοντά τοῦ μάθαμε νὰ ἀγαπᾶμε τὸν Χριστό.
- Κοντά τοῦ μάθαμε νὰ ἀγαπᾶμε τὴν Κυρία Θεοτόκο τὴν Γοργοῦπήκοο.
- Κοντά τοῦ μάθαμε νὰ τιμοῦμε ὅτι παραλάβουμε ἀπὸ τὴν ἀγία μας Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν ἱερὰ παράδοση.
- Κοντά τοῦ μάθαμε νὰ λειτουργοῦμε καθημερινὰ, νὰ τιμοῦμε «τὸν στρατό τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν», τοὺς ἁγίους μας.
- Κοντά τοῦ μάθαμε νὰ σεβόμαστε τὰ λείψανα τῶν ἁγίων.
- Κοντά τοῦ μάθαμε νὰ ζοῦμε τὴν ἀγιοπατερικὴ ζωή.
- Κοντά τοῦ μάθαμε πὼς ἡ καρδιά τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἔλεγε, πρέπει νὰ ἔχει μόνον εἰσόδους καὶ ποτέ ἐξόδους. Αὐτό μάλιστα στὰ δεκατρία χρόνια τῆς διακονίας μου κοντά τοῦ «στὸν καιρὸ τῶν ἰσχνῶν ἀγελάδων», ὅταν πολλές φορές λύγιζε ἀπὸ τὴν ἀπύθμενη κακία τῶν ἀνθρώπων καὶ δὴ τῶν μελανοφορούντων, ὅταν τὰ φίδια τῆς ποιμαντορικῆς ράβδου τοῦ ζωντάνευαν καὶ ἦταν ἔτοιμα νὰ τὸν κατασπαράξουν, ἐκεῖνος γεμάτος ἀγάπη, ἀμνησικακία καὶ συγχωρητικότητα, ὡς ἄλλος ἅγιος Νεκτάριος, ἔδειχνε μὲ τὸ χέρι τοῦ τὸν οὐρανό, περιμένοντας τὴν θεία ἐπέμβαση. Συνήθιζε νὰ λέει τὸν λόγο τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Βατοπαιδινοῦ, ὅτι ὁ μεγαλύτερος πειρασμός τοῦ Χριστοῦ ἦταν τὸ «κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ».[6]

Ὅλα τὰ προβλήματά τοῦ, τὰ ἐναπέθετε στὸν δραστικώτατο μανδύα τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Θεοῦ. Ἐλεγε τὸν λόγο τοῦ Ὁσίου παπαΕφραίμ τοῦ Κατουνακιώτη ἔχεις πρόβλημα, ἀναψε ἓνα κερί στὴν Παναγία, ἔχεις μιά εἰκόνα της στὸ κελλί σου, βάλε κι ἄλλη, κι ἄλλη, ὥστε νὰ ἔχεις παντοῦ τὴν γλυκειὰ Της μορφή. Μήπως αὐτό

δὲν ἔκανε καὶ ὁ Μακαριστός; Στὸν Μητροπολιτικὸ Ναό, στὸ Ἱερό Ἐπισκοπεῖο, στὰ μοναστήρια καὶ τοὺς ναοὺς τῆς ἐπαρχίας του, λατρεύονταν τὸ γλυκύ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα τῆς Θεοτόκου.

Ὁ σεβασμός του στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὸν οἰακοστρόφο του Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, μέγιστος.

Ἡ τιμὴ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο, τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας καὶ τοὺς ἀδελφούς του Ἀρχιερεῖς ἀπὸ τὸν ἀρχαιότερο ἕως καὶ τὸν νεώτερο, ἀξιομίμητη.

Ἡ ἀγάπη του στὸ Περιβόλι τῆς Παναγιᾶς, τὸν ἀγιώνυμο Ἄθω καὶ τοὺς σεπτοὺς πατέρες του, ἐξαιρέτως στοὺς: Γέροντα Γεώργιο τῆς Γρηγορίου, Γέροντα Ἰωσήφ τὸν Βατοπαιδινό, Γέροντα Γρηγόριο Δοχειαρίτη καὶ Γέροντα Μωυσῆ τὸν Ἀγιορείτη τὸν ὁποῖο καὶ διακόνησε ἕως τὴν κοίμησή του, μεγάλη.

Ἡ ταπείνωσή του στὴν τέλεση τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, τὸ κατανυκτικὸ ψάλσιμό του, ἡ μέχρι δακρύων προσευχή του, ἡ ἀρχοντιά του καὶ ἡ φιλοξενία του ποὺ δίνονταν πάντοτε ἀπὸ τὴν «ἐντιμον πτωχεῖαν του» κατὰ τὸν Παπαδιαμαντικὸ λόγο, ἀξιομνημόνευτα. Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἐλληνικότατη Μακεδονία καὶ τὴν ὀρθόδοξη πατρίδα μας πηγαῖο. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τιμὴ γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο, μικρὸ καὶ μεγάλο, ἐχθρό ἢ φίλο, τόσο ἀληθινά.

Καὶ τώρα Δεσπότη μου, «τῶν ἐσόπτρων λυθέντων»⁷ ἔσύ στὸ οὐράνιο θυσιαστήριο ὅπου μετὰ παρρησίας προσεδρεύεις, «ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι»⁸ στὸ ἐπὶ γῆς, χωρὶς τὴν δική σου παρουσία.

Ἐσύ στὴν θριαμβεύουσα ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων. Ἐμεῖς στὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος κατὰ τὸν θεῖο Γρηγόριο τὸν Νύσσης.

Ἐσύ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἡμεῖς στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἁμαρτίας.

...Τόσο μακριά ἀλλὰ καὶ τόσο κοντά.

Εὐχου Γέροντα καὶ Μακαριστέ Ἐπίσκοπε τῆς καρδιᾶς μας γιὰ τὴν ἐκλογάδα σου τὴν Καστοριά, γιὰ τοὺς κληρικούς σου καὶ τὶς μοναστικές ἀδελφότητες. Εὐχου γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ δίδαξες, στήριξες, ἐλέησες, βοήθησες καὶ ἀγάπησες ἐν τῷ κόσμῳ. Βάζουμε στρωτὴ μετάνοια στὸν τάφο ποὺ καλύπτει τὸ σῶμα σου καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς θυμᾶσαι στὶς οὐράνιες χοροστασίες σου, κοντά στὸν θρόνο τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Χριστοῦ.

Καλὴν ἀντάμωση στὴ χώρα τῶν Ζώντων.

Σεραφείμ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου,
τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Καστορίας, Ὑπερτίμου καὶ Ἐξάρχου Ἄνω Μακεδονίας,
Αἰωνία ἡ Μνήμη.

- 1□Σοφία Σολομῶντος, Κεφ. Γ' στίχ.3.
- 2□Δοξαστικό Λιτῆς Τριῶν Ἱεραρχῶν.
- 3□Πρός Κορινθίους Β', Κεφ. Γ' στίχ.2.
- 4□Ματθ. Ε' στίχ.15.
- 5□Πρός Κορινθίους Β', Κεφ.ΙΑ' στίχ.29.
- 6□Ματθ. ΚΖ' στίχ.40.
- 7□Λιτή Ὁσ. Ἀντωνίου, 17 ἴαν.
- 8□Πρός Θεσσαλονικεῖς Α', Κεφ. ΚΔ' στίχ.17.